

Redactat de **NICU STEJEREL.**

Redacția **ARAD**, Mikes Kelemen utca 8/10.

Toate manuscriptele să se trimită la adresa aceasta.

Cucu și Roosevelt.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

«Cucu! Cucu! Mister Teddy
Bine-ai venit! Bine-ai venit!
Ai umblat și-n Africa
Nu numa'n America.
Ce bine că ai venit,
C'avem ceva de vorbit.
Poftim dar și șezi la noi
Și mai aprinde-o apoi.
Foaia verde ca fuiorul
Șezi să-ți trăiască feciorul.
Iat-aci pâne și vin
Să vă ospătăm deplin.
Văd că ești tare voios,
Și fecioru-i sănătos!
Cucu! Cucu! Mister Teddy
Unde-a rămas Doamna Lady?
— «Guddei, cucule ce cânti
Ce tot cânti și tot răscânti?
Nu-i vorba, că am venit
Și destul m'am ostenit,
Bucuros dar stăm la tine
Ca să te descânti cu mine.

Drept c'am fost și-n Afri
Și-s de loc din America
Dar așa cuc ca și tine
N'am mai văzut nicăire.
Frunza-i verde iasca-i iască,
Asta-i țara ungurească,
Și tu limbă românească?
Că dumnealui Apponyi
Nu mi-a spus nimic de voi.
Că-i și-un cuc român prin țară
Să-l facă pe el de-ocară.
— «Cucu! De-un dolar și-un cent
Trăiți mister president,
Dar să fie cu iertare
Ca să strig în gura mare:
Că Dumnealui Apponyi
Crede că eu îi scot ochii
Cu ciocul meu ferecat
Cu ciocul meu fermecat.
Dar de vrei să știi curat
Și ce-i mai adevărat,
E că Apponyi fârtatul
E curat ca necuratul,

Foaie verde leuștean
 Mister Teddy, al meu neam
 M'a trimis acum la tine
 Ca să-ți cânt odată bine,
 Foaie verde pentru poame
 Că suntem trei milioane,
 Și să-ți faci măi Teddy cruce
 Apponyi vru să ne-nbuce
 Să ne schimbe legea noastră
 Asuprindu-ne din coastă.
 Spune dar, Teddy fârtate
 Dară asta e dreptate
 Ori asta e libertate?
 Ce zici măi fârtate Teddy
 Cum e scrisă slova vremii?
 Hehehei lasă-l pe mine
 Să-i cârnesc nasul mai bine!
 — «Foaie verde de dudai,
 Cucule câți ani-îmi dai?
 Dă-mi un an dă-mi doi ori trei
 Ca să văd eu bine ce-i.
 Dar îți spun și ție drept
 Că ești foarte înțelept.
 Foaie verde de pe iaz
 Și eu am chiar un necaz,
 Că Apponyi m'a pofțit
 Să stau cu el la prânzit,
 Iată dar că eu m'am dus
 Cu feciorul meu la prânz
 Dar îți spun dragă vecine
 C'aș fi plesnit de rușine
 Ce mâncări ne-a pus la masă.
 Că-i mai bună pita voastră.
 Dar îți spun să sbori la el
 Tu cu pliscu-ți de oțel
 Să nu-i fie cu deochi
 Dă-i cu paprică la ochi.
 Iar voi trăiți ca Români
 Nu vă dați legați la mâni.
 Olrait cuce sprintene!,
 — «Olrait Teddy ferewel!»

Trăiască Episcopul Miron.

Dela Pesta o depeșă,
 Vesel și uieră vibrând,
 Și ne'aduce-o veste bună,
 Împlinirea unui gând.

Rândunelele pe sârmă,
 Au erupt în ciripit,
 Și vestesc peste hotare:
 «Cristea este întărit!.....».

Iar un stol de păsărele,
 Intonează-un splendid cor
 Ce deșteaptă primăvara
 Și nădejdi la un popor!

Și acest popor slăvește
 Pe Augustul Impărat!
 Și-Ii proșterne mulțumirea
 Unui neam preadevotat.

Căci dorința națiunii
 Ortodoxe s'a'mplinit,
 Și Voința Preaînaltă
 Cu poporul s'a unit.

Să trăiască prea Iubitul
Bunul Nostru Impărat!
Să trăiască Episcopul
Cel mai tânăr confirmat.

Norocos să păstorească,
Din arhierescul Tron,
Falnic, Severinul mândru,
Noul Episcop Miron!

Iar când pletele-i sfințite
In onor vor fi 'nălbit
Darea Dumnezeu, trăească,
Să'l vedem Metropolit!

D'ale copiilor.

Unchiușul: Și ce o să te faci tu Ioniță,
dacă vei crește mare?

Ioniță: Soldat.

Unchiul: Pentru ce?

Ioniță: Ca să pot merge în război, să
mă bat.

Unchiul: O! Acolo nu-i de tine, că te
omoară dușmanul.

Ioniță: Atunci mă fac dușman.

Când bețivul face — vers.

Foaie verde, talpă lată
M'am suit cu caru'n baltă,
Să te sărut mândrulița
Scumpă moașă — copiliță
Ca purcelul ce gâiță;
Dar sburai într'o căldare
Cu capu'ntr'o luminare,
Mă trezi-i în Filipești
Și crede-am că mă iubesti.
Pusei caii în hambar,
Le dădui fân și amnar;
Tu dă'mi gură pe lopată
Drăguță cu buză-lată.
Foaie verde rișchitor,
Sus pe capră-i croitor,
Ca să-l pușc cu un mosor
Și să-i fac capul topor.
Trage dosca'n uliță
Și nasul în jigghiță,
Și gătește sus pe casă
Loc, să puie 'ntreaga masă!
Sus în groapă măi Ilie
Că mi dor de Văsălie:
Taie ciorba și fă pui
Și friptura pune-o'n cui!!
Foaie verde foi de tun
Astă vară la Crăciun,
Mâncam pere dintr'un prun
Și gutui dintr'un alun;
Și mâncai zăpadă friptă,
Plăcintă, ghiată-prăjită.
La Ispas mă preumblam:
Sloi de ghiată prăpădeam,
Și mă culcai într'un sac
Urcându-mă sus pe lac,
Ca să gat cu nea Matei
Că mi dor după Andrei!

Infanterist Mihailevici.

She threasche!

Faci mhoi! Jo dhai la thini una mie choro- rumuni.
 rone să buchem pe condhidhatele dipotat dhe Gut, gut, éljén treiascha deputatele!

Hora țărănilor.

Place-mi mândr-o să te joc,
Să te strâng pe la mijloc,
Să-ți sărut gurița dulce
Dela tine nu m'aș mai duce.

Cătu-i marea de adâncă
N'are apă ca să-mi stângă
Focul care arde-n mine
Mândruliță pentru tine.

Frunză verde de gutui
Drag-am fost eu oare cui,
Și-acum nu-s a nimănu,
Dar de m'oi purta frumos
Iar voi fi a cui am fost.

Ce folos că trag acasă,
Că n'am nevastă frumoasă,
Strâng în brațe-un sloi de gheață,
Pare că-i o mogândiață.

Orb am fost, fără vedere
Când mi-am fost luat muiere;
M'am bucurat la avere
Și am luat-o la părere.

Mândruțo cu buze fragi
Tu cu ochii tăi cei dragi
De pe uliță mă tragi
In casă la voi mă bagi.

De-aș muri de dor de drag
Târg cu fete nu mai fac
C'am făcut eu târg cu tine
Și-am perdut mintea din mine.

Mândră ochișorii tăi
I-a uns maică-ta cu clei
De-mi pun capul după ei;
Mândruță buzele tale,
I-a uns maică-ta cu miere,
De-mi pun capul după iele.

Eu mor mândră și m'apriind
Când te văd pe drum trecând,
Cu papucii tropotind
Cu poalele vânt făcând.

Nevăstuță pui de crin
Țucu-ți dragostea din sîn,
De-ai fi tu drăguța mea
Nici un dor n'aș mai avea,
Aș umbla mai liniștit
Nu atât de rătăcit.

Nevastă cu ochii bori
Ce te uiți pe la feciori?
Dar te uită la bărbat
Dacă dracul și l-o dat.

Vecină dragă vecină,
Ce faci la bărbat de cină,
Chisăliță prigălită,
La drăguț găină friptă.

Bătrânit-am bătrânit
C'am fost tînăr de iubit;
Vremea nu mi-o fost venit
Și-am pornit chiar la iubit,
Și eșiam sara pe lună
Cu mândruța mea de mână
Și eșiam sara la poartă
Aș fi iubit lumea toată.
Culese de Pavel Crețiu din Uzdin.

Ciobanul.

Monolog comic — cu cântece.

(Urmare și fine.)

Dar am o capră blăstămată. Ea'mi face mai mult năcaz de cât toată turma. Că nu mai are stare, n'o mai prinde vrecea, ci cât e ziulica Domnului de mare, mi-se urcă pe vîrfurile stâncilor, departe de turmă.... Știți, mă rog, să fie cū iertare: întocmai ca muierea ulițarnică!....

Oița?... e blagoslovită de Dumnezeu, că-i bună cā pânea și paște liniștită.

• Le și cânt drăguțele de oițe — iac- așa: (cântă!).

Frunză verde peliniță
Bîr oița, bîr!

Dragă mi-e oaia pleviță,
Bîr oița, bîr!

Cu mărgele la gușiță
Bîr oița, bîr!

Cu pantlice la cornițe
Bîr oița, bîr!

Dragile oițele
Bîr oița, bîr!

Nu-s ca coconițele
Bîr oița, bîr!

Ele nu știu înșela
Bîr oița, bîr!

Cum fac coconițele
Pe la Lipova!

(Vorbește).

Și oițele, dragile mele, se adună în jur de mine și ascultă cu drag.

Apoi Nicu Ilinchii, e mare meșter de fluer. Când mi-ți-l pune la gură și începe câte o doină din vremurile cele vechi, te vîră nu știu cum pe la inimă, și se nălucesc parcă înaintea ochilor legiunile române cu vulturii lor, și și se ridică peptul cu mândrie simțind că ești urmaș al străbunilor Romani!

Pasările înceată de a cânta, florile își pleacă capetele și așa ascultă la fermecătoarea doină română, ce iese din fluerul lui Nicu!....

Acela-i cântec, boieri d-voastră, dar nu miorlăiturile împrumutate dela nemți și alte neamuri din lumea străină.

Alelei, Doamne! dar mult s'a mai schimbat lumea de acuma.

Dacă s'ar scula Moș Toader al Saffii din Pipiring și alții din strămoșii adurmiți în Domnul, (își face cruce!) n'ar mai cunoaște nici pe Dascălul Psaltire, nici pe Popa Prohod, — dar nici Leica Vuța, sora Mărioarii Sandului din Lipova.

Ei, vedeți, boieri cocoane, ce rele vremuri trăim. Și numai de atunci, de când boierii sau prea înțepenit și baronizat, iar cocoanele se îmbracă în solzi de pește și piei de bălauri — dar țărăncuțele noastre din... (Inșira câteva datini prea de lucș din cutare comună), — și mânâncă plăcintă cu spumă, în loc de brânză și urdă!

Mai de mult, când aduceam coconului boier câte un caș, frumos, pe ales — colea! Că doar știți d-voastră că Românul când cinstește pe cineva, apoi ori îl cinstește cum se cade, ori îl dă — dracului.

Și boierul se bucura mult și mă încărcă cu cinste și cu taleri de cei nemțești.

Că ținca mult la cinstea ce-i făceam.

Acuma însă?... Azi?... pe bună cale nici nu mai știu boierii, că oare ce bazaconie o mai fi fiind și cașul acela?!.....

Iar coconița, când mă zărește cu el numai ce'mi dă întrebarea:

«Hei, baciule! dar mari ouă mai au vulturii voștri pe la munți?!»

Azi nici nu mai fierb cocoanele singure, ci ies afară și strigă una, apoi numai ce vezi că iese iese un năhutar de om pocit cu o căciulă de pânză, ori de hârtie în cap, de crezi că-i o stahie bună să spărie paserile de pe grăunțe.....

Acela ici-că-i «Domnu «Socaci» (bucătarul).

Apoi ce mai mâncări: tot cu zahăr și dulcețuri!

Odată am mâncat și eu, dar știu că m'ă tăiat «matricea» peste pânțece, de era să mă tăvălesc pe iarbă verde!

Pentru aceea or fi unii boierași așa de sfârșiți, palizi și — galbeni de grași!

Destul mă rog, că numai la munte e trai și viață românească!

De aceea, eu satul de viața dela oraș, vă las să vă năcăjiți în pace și mă întorc vesel la munți și turmă, cântând așa:

Oaia mea cea românească

Măi ciobane, măi!

Mult e blândă și voioasă

Măi ciobane, măi!

Eu mă'ntorc iarăși la turmă,

Măi ciobane, măi!

Și vă zic o «noapte bună!».

Măi ciobane, măi!

(Face compliment și iese). Cortina.

La telefon.

Mădi cul (întreabă pe un bolnav prin telefon). Așa dară ai dureri de cap.... și la înghițituri împunsături mari..... Hm! ia arată-ți puțin limba mă rog!.....

Amflocchie Ciobotă călțunar în Cizmești.

Hei, hei mult e până la rai, dar până la iad numai un gard și-ăla-i spart. Bine-a zis cine-a zis, că neamțu-i al dracului. Dar las că i-au venit românul de hac, Ci iată cum a fost povestea.

Au plecat trei inși: doi români și un neamț la vânatoare. Umbă ei cât umbă, și-n sus și-n jos, vânatu-i ici, ba-i colea, până se rățesc de-a binele.

Caută ei săracii să găsească drumul, și caută și caută..... înzădar, nu-l găsesc de loc. Au căutat până'nserat și când să se-ntunece bine, de-abia mai zăreau așa ca prin sită, ni-meresc și ei calea.

Mergând ei oboșiți ca vai de ei spre casă iată-i ajunge de pe urmă un car. «Stai creștine și ne ia și pe noi, că suntem ruți de oboseală, și nu poftim de geaba». — «Bine zise românul, urcați-vă și când om ajunge în sat să-mi dați câte o bănuță de român, că-i satul departe.

Când ajunseră la sat se dădură jos din car și puseră în mâna cărașului două bănuțe.

— Apoi trei să-mi dați nu două, zise cărașul.

— La ce trei? întreabă un român.

— La ce?..... Că sunteți trei!

— Apoi n'ai zis d-ta să-ți dăm o bănuță de român?

— Ba da, dar sunteți trei, nu doi.

— Aș, numai noi doi suntem români, ăsta e nemțoi.

La judecată.

Muerea nu mai poate trăi cu bărbatul său și a pornit proces de despărțire. Ca motiv aduce tăcerea lui mută, de câte-ori vorbește cu dânsa.

Judecătorel: Pentru D-zeu cum ai putut timp de 3 ani de zile să nu vorbești o vorbă cu soția d-tale, care e atât de tânără și frumoasă.....

Bărbatul: Pentru-că n'am voit s'o întrerup.

Uituc.

Soția profesorului (cătră soțul ei plângând).

. Destul de prost din partea ta, că toată săptămâna asta nu m'ai sărutat nici odată.... (își șterge lacrimile).

Profesorul: Dar nevestică scumpă și dragă, cum poți vorbi așa ceva, eu sunt punctual chiar și în sărutări. Eu în fiecare zi.....

Soția..... Minți, nici odată nu mai sărutat.

Profesorul (desperat): Sfinte Dumnezeule, dar atunci pe cine am sărutat eu o săptămână întreagă??

Copilul crutător.

Tatăl: Asta tot nu-i frumos, Niță dragă, ca să repezezi și a treia oară clasa II-a.

Niță: Bine, tată dragă, dar tu ai zis că clasele mai înalte sunt cu mult mai scumpe!

E mare deosebire...

— Care va să zică Lino tu ai acum doi drăguți.....

—Da doamnă, unul mi-a jurat iubire vecinică și celălalt credință până la moarte.

Osul de pește.

Doi copilași mâncând pește unul zice:

I. Griji bine, mă, să nu mănânci și oasele, că vei muri.

II. Taci, tu prostule, poate nu vezi câte oase a mâncat peștele, și tot n'a murit!

Ultima dorință.

Păzitorul temniței întreabă pe un osândit la moarte, care e ultima lui dorință?

Osânditul: Eu tot deauna am iubit natura. Aș dori să mai dorm odată cu ferestrele deschise.